

Dr hab. Iliana Genew-Puhalewa, prof. ucz.
Instytut Sławistyki Zachodniej i Południowej
Wydział Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego

**Ocena
dorobku naukowego dr Doroty Gołek-Sepetliewej
wskazanego do stopnia doktora habilitowanego,
w związku z postępowaniem, wszczętym na Wydziale Humanistycznym
Uniwersytetu Śląskiego**

Dr Dorota Gołek-Sepetliewa uzyskała tytuł magistra filologii słowiańskiej w 2005 roku na Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie obroniła pracę magisterską pt. *Homo emigranticus i wygnaniec wewnętrzny. Kategorie emigracji zewnętrznej i wewnętrznej w literaturze bułgarskiej* pod kierunkiem dr hab. Celiny Judy. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa otrzymała w 2009 roku na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach za rozprawę *Formuły absurdu w twórczości poetyckiej Konstantina Pawłowa*, której promotorem również była dr hab. Celina Juda, prof. UJ.

Z Uniwersytetem Śląskim związana jest od 2006 roku, obecnie od 2019 roku pełni funkcję adiunkta badawczo-dydaktycznego w Instytucie Literaturoznawstwa na Wydziale Humanistycznym. Wcześniej pracowała jako asystent i adiunkt w Instytucie Filologii Słowiańskiej, co łącznie daje jej 18 lat pracy naukowej i dydaktycznej na tej uczelni.

**Ocena monografii naukowej: główne osiągnięcia i wkład w rozwój
dyscypliny**

Jako osiągnięcie naukowe, stanowiące istotny wkład w rozwój literaturoznawstwa, dr Dorota Gołek-Sepetliewa wskazała monografię pt. *Pamięć kulturowa a symptomy traumy. Idea ojczyzny w liryce bułgarskiej po 1989 roku* (Wydawnictwo UŚ, Katowice 2023, ss. 386). Monografia ta spełnia formalne wymagania dotyczące nadania stopnia doktora habilitowanego – została wydana przez wydawnictwo zgodne z ustawowymi kryteriami.

Struktura monografii obejmuje dwie zasadnicze części: część o charakterze dyskursywnym (teoretycznym, przeglądowym) (s. 25–86) oraz część o charakterze analityczno-interpretacyjnym (szczegółowym, badawczym) (s. 87–308). Dodatkowo, publikacja zawiera wstęp (*Wprowadzenie*) (s. 7–24), wnioski (*Podsumowanie*) (s. 309–322), a także załączniki w postaci *Noty biograficznej*, *Bibliografii* oraz *Indeksu osobowego* (s. 323–378). Na końcu znajdują się również streszczenia w językach bułgarskim i angielskim (s. 379–385).

We wprowadzeniu, odznaczającym się precyzją i logiczną strukturą, Autorka definiuje badany okres, motywując swoje wybory – trzy dekady (1989–2019), określane jako czas „nasilonych i głębokich przemian... skłaniających jednostki i zbiorowości do spoglądania w przeszłość, do szukania w niej zachwianej, niepewnej tożsamości w nowych warunkach”. Klarownie przedstawia główne założenia koncepcji oraz zarysowuje kluczowe kategorie badawcze, takie jak idea ojczyzny (w tym jej elementy składowe), pamięć traumatyczna jako fenomen kulturowy, miejsca pamięci oraz krajobraz pamięci. Kategorie interpretacyjne, zaczerpnięte z różnych paradygmatów (socjologii, antropologii, filozofii, kulturoznawstwa), zapowiadają wielostronną i wielopłaszczyznową analizę. Zaprezentowany zostaje także przemyślany korpus badawczy obejmujący twórczość 14 autorów oraz wybrane tomy ich poezji. Wprowadzenie zawiera również zapowiedź treści poszczególnych rozdziałów monografii, zgodnie z naukową tradycją.

Pierwszy rozdział części I (*Kategoria pamięci w bułgarskiej humanistyce i naukach społecznych po 1989 roku*, s. 25–43) poświęcony jest badaniom nad kategorią pamięci, uwzględniając jej definicje oraz zastosowania w naukach humanistycznych i społecznych w Bułgarii. Autorka podkreśla silny wpływ zachodnioeuropejskiej myśli pamięcioznawczej (*memory studies*), szczególnie widoczny w pracach socjologów, historyków, kulturoznawców i filozofów. Bułgarska humanistyka nie jest wyjątkiem od „zwrotu mnemonicznego” w naukach humanistycznych, jak określił tę tendencję Wojciech Chlebda (2022). Przegląd literatury wskazuje, że badania nad pamięcią w Bułgarii w ostatnich latach są liczne i wieloaspektowe, co sprawia, że podjęte przez Autorkę przedsięwzięcie stanowi wymagające wyzwanie. W kontekście złożoności tematyki należy docenić trafność sformułowania celu i zakresu badań, określonych jako „wielostronna interpretacja idei ojczyzny w liryce bułgarskiej po 1989 roku przez pryzmat koncepcji pamięci kulturowej i traumy”. W modelu przyjętym przez Dorotę

Gołek-Sepetliewą teksty poetyckie pełnią rolę nośników tej pamięci, wyznaczając przestrzeń, w której pamięć jest zarówno tworzona, jak i utrzymywana w ramach wspólnotowego porozumienia. Rozdział, w mojej ocenie, stanowi wartościowe wprowadzenie, ukazujące interdyscyplinarny wymiar podjętych badań.

Drugi rozdział części I (*Poezja bułgarska po 1989 roku w perspektywie historycznoliterackiej*, s. 45–84) analizuje ewolucję liryki bułgarskiej po 1989 roku, uwzględniając m.in. zmiany polityczne i kulturowe, rozwój postmodernizmu i neoawangardy, oraz wpływ „bitwy o pamięć”. Autorka ukazuje przejście od apatii poetyckiej do nowego typu liryki światopoglądowej. Szczególnie interesujący jest krytyczny ogląd manifestów literackich nowej poezji społecznej, która sprzeciwia się literaturze "lajfstajlowej" oraz twórczości tzw. „aparaczyków akademickich”. Rozpoznając doskonale aktualne problemy bułgarskiej kultury, Dorota Gołek-Sepetliewa kończy rozdział stwierdzeniem, że badany okres jest niejednolity pod względem filozoficznym, estetycznym i ideowym, co utrudnia dokonywanie syntez i ustaleń porządkujących. Niemniej jednak, monografia stanowi próbę systematyzacji tego okresu, ukazując, że uporządkowanie go jest możliwe dzięki trafnie dobranemu kluczowi – w tym przypadku idei ojczyzny w odniesieniu do traumy.

Część II pracy składa się z pięciu rozdziałów, których tytuły i podtytuły precyzyjnie porządkują analizowany materiał. Pierwszy rozdział (*Ojczysta przestrzeń*, s. 87–142) poświęcony jest analizie strategii kreowania symbolicznych obrazów ojczyzny, czerpiących z narodowej przeszłości. Autorka koncentruje się na poetyckiej wizji Płowdiwu jako miejsca pamięci kulturowej. Wybór tego miasta, a nie stolicy Sofii, broni się poprzez wskazanie, że Płowdiw w liryce pojawia się w modelu nostalgiczno-idealizacyjnym, jako śródziemnomorski „krajobraz kulturowy” (*memoryscapes* wg J. Assmanna), tworzący obraz małej ojczyzny, pozytywnej i sakralizowanej, której rangę podnosi się do określonych ideologicznych standardów.

W podrozdziale *Sentymentalna geografia* przekonuje zarówno wybór autora, jak i utworów do analizy. Płamen Antow, w tonie "retroutopijnym" (określenie Płamena Dojnowa), ukazuje ideę Bułgarii, której dekonstrukcja zachodzi w kontekście kulturowych wyobrażeń o Europie, Ameryce oraz Rosji. Dorota Gołek-Sepetliewa znakomicie rozpoznaje tę dekonstrukcję i objaśnia jej literackie implikacje.

Szczególną wartość monografii, z mojej perspektywy jako lingwistki, stanowi rozdział zatytułowany *Język* (s. 143–157). Przemysłany konceptualnie pomysł oraz

trafna selekcja utworów do analizy refleksji o języku bułgarskim pozwalają Autorce ukazać, że język jest istotnym składnikiem idei ojczyzny i bułgarskiej tożsamości. Dostrzegam tu analogię do rozwijającej się subdyscypliny, jaką jest językoznawstwo pamięci, zajmujące się ujętowieniem pamięci. W monografii za pomocą literaturoznawczych narzędzi analizowana jest narracja o pamięci traumatycznej, w której język staje się zarówno jej treścią, jak i przedmiotem, a także kluczowym medium tworzenia symbolicznych przedstawień traumy w odniesieniu do: tradycji piśmienniczej (w tym cyrylo-metodejskiej), bułgarskiej rytualności oraz traumatycznego syndromu utraty języka w relacji do państwowości w czasie Odrodzenia. Wyraźnie widoczna jest tutaj biegłość bułgarystyczna Autorki, która trafnie identyfikuje i problematyzuje zagadnienia języka, literatury i kultury od epoki starobułgarskiej po czasy najnowsze, odwołując się przy tym do kategorii filozoficznych, takich jak koncepcje języka i bycia Martina Heideggera.

Zachowuję odmienne zdanie co do interpretacji motywu „pustego języka” (*nycm ezuk*) u Bojka Penczewa (s. 153). Słusznie rozpoznano intertekstualne odniesienie do pieśni *Пуста младост*, jednak *nycm* w tym przypadku należy rozumieć jako wykrzyknienie wyrażające dezaprobatę, niechęć lub negatywne emocje, co w pełni wpisuje się w odczytanie tego w kontekście traumy, z którym to rozumieniem się zgadzam.

Kolejny rozdział (s. 159–178) poświęcony jest „traumie niewoli”, a Autorka celowo posługuje się określeniem „niewola”, które we współczesnym bułgarskim dyskursie uznawane jest za nacechowane ideologicznie i nawet spekulacyjne, co wyjaśnia w przypisie. Warto w tym miejscu podkreślić, że aparat terminologiczno-pojęciowy pracy jest skrupulatnie wyjaśniany i ustalany w przypisach. Autorka koncentruje się w tej części na tworzeniu kolektywnej pamięci o traumie niewoli tureckiej, ukazując jej egzystencjalne, duchowe i moralne wymiary. Literaturoznawcza interpretacja lirycznych obrazów niewoli, oparta na teoriach kulturowych Jeffrey C. Alexandra i Aleksandra Kiosewa (trauma kulturowa jako konstrukt społeczny oraz samo-kolonizujące się kultury), wnosi nową perspektywę, potwierdzając tezę Kiosewa, że niewola turecka jest najistotniejszą traumą kulturową Bułgarów, będącą źródłem braku umiejętności korzystania z wolności, zaniku etosu pracy, niekompetencji cywilizacyjnej oraz innych problemów tożsamościowych.

Po niewoli logicznie następuje rozdział *Bohaterowie narodowi*, w pierwszej kolejności podrozdział *Bohaterzy i herosi* (s. 179–199), w którym analizowane są liryczne strategie upamiętniania i krytyki narodowej pamięci o bohaterach historycznych. Ten rozdział potwierdza dogłębną wiedzę Autorki o bułgarskiej historii, literaturze i kulturze, a także o narracjach, zarówno historycznych, jak i współczesnych, które kształtują tożsamość narodową. Wykazuje znakomite zrozumienie symbolicznych przedstawień narodowych bohaterów i ich roli w budowaniu pamięci zbiorowej. Identyfikuje obraz ojczyzny w asocjacjach współczesnych poetów z postaciami wywodzącymi się z bułgarskiej tradycji ustnej, średniowiecznego piśmiennictwa cerkiewnego, literatury odrodzeniowej oraz powyzwoleniowej, a także w słowach kluczach kultury „o istotnym znaczeniu symbolicznym”, takich jak ‘starobułgarski’, ‘Odrodzenie’, ‘męka’, ‘sieroty’, „bracia i siostry’ czy ‘Niemiec’ (jako symboliczny wróg).

Koncepcja poświęcenia odrębnego podrozdziału (s. 199–227) kontrowersyjnej i wysoce symbolicznej, etnospecyficznej postaci Baj Gania zasługuje na szczególne uznanie. Autorka podejmuje analizę tego kanonicznego bohatera literackiego, który jednocześnie funkcjonuje jako wtórnie folkloryzowany antybohater, będący hipostazą narodowych kompleksów, wstydu oraz traum cywilizacyjnych. Prześledzenie odczytań Baj Gania w liryce ostatnich trzech dekad, w kontekście mnemonicznej narracji o ojczyźnie, stanowi znakomite odkrycie Doroty Gołek-Sepetliowej. Zaskakuje także liczba utworów, w których ta postać się pojawia, co silnie wspiera tezy Autorki i podkreśla oryginalność oraz wagę jej badań.

Ostatni rozdział monografii, *Nieodległa traumatyczna przeszłość* (s. 229–308), stanowi istotne rozszerzenie wcześniejszych analiz. Autorka skutecznie ukazuje, jak liryka posttotalitarna i (post)transformacyjna odzwierciedla traumę związaną z ideologiczną tyranią komunizmu. W tym kontekście pojawia się pamięć o komunizmie jako przykład pamięci komunikatywnej/pokoleniowej, odnoszącej się do konkretnej generacji poetów. Ta pamięć, przekształcona w pamięć kulturową, nabiera charakteru symbolicznego i abstrakcyjnego, tworząc to, co w bułgarskim dyskursie nazywane jest „komunizmem opowiedzianym” (*разказан комунизъм*).

W tej części pracy szczególną uwagę przyciąga obraz Sofii, ukazanej jako makabryczne, schizofreniczne, demoniczne miasto. Kontrast między wyidealizowanym Płowdiwem, który pojawił się na początku monografii, a destrukcyjną wizją Sofii tworzy symboliczny kłamrowy układ pracy, który podkreśla ewolucję literackich wizji ojczyzny.

Finałowy motyw emigracji Bułgarów po 1989 roku wprowadza temat ojczyzny opuszczonej, nieobecnej, wyludnionej, co również kontrastuje z analizami utworów „pamiętających” nie tylko krajobrazy, ale przede wszystkim postaci znaczących ludzi. Autorka celnie podkreśla, że trauma związana z nieobecnością podmiotu, ale także ojczyzny, staje się istotnym motywem w liryce tego okresu. Kompozycyjnie taki kontrast (bycia-niebycia) stanowi udane rozwiązanie, podkreślając złożoność przeżyć traumatycznych i zmian w obrazie Bułgarii po 1989 roku.

Podsumowanie (s. 309–321) zwraca uwagę na wielowymiarową rolę poezji jako medium pamięci kulturowej i traumatycznej. Teksty liryczne służą przypominaniu, rewidowaniu i rekonstruowaniu wyobrażeń o bułgarskiej ojczyźnie. Szczególny nacisk położono na literackie odwołania do epoki odrodzenia narodowego, której modele heroizmu, moralności i wspólnotowej identyfikacji stanowią dla współczesnych poetów kluczowy punkt odniesienia w reinterpretacji rodzimej tradycji.

W *Podsumowaniu* (s. 309–321) Autorka umiejętnie rekapitułuje złożone analizy, łącząc wątki pamięci kulturowej i traumatycznej, a także wskazując na rolę liryki w reinterpretacji wyobrażeń o bułgarskiej ojczyźnie i tradycji.

W wielowątkowych, wielopłaszczyznowych rozważaniach Doroty Gołek-Sepetliowej zabrakło mi jedynie pewnej emfatycznej uwagi na temat inwentaryzacji nazw ojczyzny, które mogłyby stanowić istotny element lirycznych obrazów omawianych w pracy. Choć nie posiadam dowodów na ich obecność w analizowanej liryce, możliwe jest, że takie terminy jak *родина*, *Майка България*, *татковина*, *отечество*, a także metonimiczne (niektóre odnotowane) *планината*, *полуострова*, *Балканът* czy bardziej zdystansowane, ironiczne *тази страна* czy *територия* mogłyby się w niej pojawić. Być może stanowi to interesujący temat do uzupełnienia badań w przyszłości.

Ocena istotnych osiągnięć naukowo-badawczych

Dorobek naukowy Doroty Gołek-Sepetliowej obejmuje 2 monografie (z których jedna stanowi publikację rozprawy doktorskiej), 9 rozdziałów w monografiach naukowych, 20 artykułów w czasopismach naukowych (w tym 18 po uzyskaniu doktoratu), 8 zestawień bibliograficznych, 5 omówień naukowych oraz współredagowanie jednego numeru pisma studenckiego. Mapa jej publikacji jest rozległa, obejmująca zarówno ośrodki krajowe (Warszawa, Poznań, Łódź, Opole,
str. 6

Kraków), jak i bułgarskie (Sofia, Płowdiw). Warto zauważyć, że w kontekście dalszego rozwoju badawczego, Autorka mogłaby rozważyć umiędzynarodowienie swojego wartościowego dorobku, który już teraz zyskuje rozpoznawalność w środowisku naukowym – co jest oczekiwanym krokiem w karierze badawczej naukowców ubiegających się o samodzielność naukową.

Analiza dorobku artykułowego prowadzi do wyodrębnienia kilku pól badawczych.

Zainteresowania naukowe Doroty Gołek-Sepetliewej koncentrują się wyraźnie na liryce bułgarskiej. W ostatnich latach szczególną rolę w jej dorobku stanowią opracowania dotyczące poezji po 1989 roku, zwłaszcza w kontekście pamięci kulturowej i traumy. Publikacje na ten temat pozwalają na prześledzenie etapów, w jakich Autorka dochodziła do wniosków zawartych w monografii *Pamięć kulturowa a symptomy traumy. Idea ojczyzny w liryce bułgarskiej po 1989 roku*. Wnikliwość analiz potwierdzają cykl artykułów poświęconych poezji Ani Iłkowa oraz przeglądowe poniekąd artykuły, takie jak *Nowa poezja polityczna* i „*nowa poezja społeczna*” – *projekty bułgarskie z początków XXI wieku, Българската поезия през 90-те години на XX век и културната намет, Pamięć traumatyczna w poezji bułgarskiej lat 90. XX wieku oraz Obrazy Sofii w poezji bułgarskiej u schyłku XX i na początku XXI wieku*.

Do tego obszaru badań zaliczam prace Doroty Gołek-Sepetliewej poświęcone bułgarskiemu ruchowi dysydenckiemu, emigracji zewnętrznej i wewnętrznej, ze szczególnym uwzględnieniem twórczości Konstantina Pawłowa. W książce *Formuły absurdu w twórczości poetyckiej Konstantina Pawłowa* oraz artykułach *Sposoby kreacji podmiotu lirycznego w poezji Konstantina Pawłowa* i *Obrazy czasu w twórczości poetyckiej Konstantina Pawłowa*. W mojej opinii ważnym wkładem w badania nad literaturą antytotallitarną w Bułgarii jest także artykuł *Kilka uwag o dysydenctwie oraz literaturze antytotallitarnej w Bułgarii*, w którym Autorka przedstawia typologię zjawisk i postaw artystycznych pozostających poza oficjalnym nurtem literatury ideologicznej w okresie 1944–1989.

Poza poezją, w swoich badaniach Habilitantka uwzględnia także prozę i eseistykę, analizując specyfikę emigracji zewnętrznej na przykładzie twórczości bułgarskich intelektualistów-banitów, takich jak Dymityr Boczew i Lubomir Kanow. Zagadnienia te przedstawia m.in. w artykułach *Emigracja jako przemiana – na podstawie twórczości prozatorskiej i eseistycznej Dymityra Boczewa, Wspólnotowe bycie razem – na przykładzie*

noweli „Z dolnej części horyzontu” Lubomira Kanowa oraz *Bułgarska proza emigracyjna lat 90. XX wieku – przykład Lubomira Kanowa*.

Wyraźnie odmienny krąg tematyczny stanowią prace poświęcone bułgarskiej dramaturgii, w szczególności twórczości Stanisława Stratiewa, czego przykładem są artykuły *Obrazy Sofii w poezji bułgarskiej u schyłku XX i na początku XXI wieku*, *Teatr absurdu jako źródło inspiracji w twórczości dramaturgicznej Stanisława Stratiewa* oraz *Absurd, groteska i satyra: strategie dramaturgiczne w twórczości Stanisława Stratiewa*. W kręgu jej zainteresowań znajdują się także dzieła Georgiego Gospodinowa i Elina Rachnewa, co szczególnie widoczne jest w artykule *Doświadczenie pustki we współczesnym dramacie bułgarskim*, w którym autorka stosuje odmiennie rozwiązania teoretyczne i metodologiczne.

Kolejny obszar badawczy Habilitantki dotyczy przekładu polsko-bułgarskiego oraz recepcji literatury bułgarskiej w Polsce i polskiej w Bułgarii. Do tego zakresu można zaliczyć takie prace jak: *Hadzi Dymityr Christo Botewa – obce elementy kulturowe w polskich przekładach*, *Przekłady książkowe bułgarsko-polskie i polsko-bułgarskie w latach 2007–2013*, *Na tropie literatury bułgarskiej w Polsce w 2015 roku*, *Twórczość poetycka Nikołaja Kynczewa w Bułgarii i Polsce czy Recepcja twórczości Olgi Tokarczuk w Bułgarii*.

Szczególnie doceniam pracochłonne i czasochłonne przygotowanie systematycznych kompendiów bibliograficznych, takich jak: *Bibliografia przekładów literatury bułgarskiej w Polsce w latach 1990–2006*, *Bibliografia przekładów literatury bułgarskiej w Polsce w latach 2007–2012*, aż po najnowsze zestawienia, obejmujące lata 2019–2020. Przygotowanie takich bibliografii wymaga ogromnego nakładu pracy, dokładności oraz czasu. Stanowią one nie tylko solidne zaplecze dla badań nad przekładem literatury bułgarskiej i polskiej, ale również cenne narzędzie dla tłumaczy, wydawców i badaczy, pozwalając na śledzenie rozwoju i dynamiki przekładów oraz recepcji obu literatur.

Dorobek przedhabilitacyjny Doroty Gołek-Sepetliewej prezentuje się jako wartościowy, zarówno pod względem różnorodności podejmowanych zagadnień, jak i stosowanych metodologii oraz zaplecza teoretycznego. Taka solidność badawcza daje podstawy, by przewidywać, że Habilitantka dołączy do czołówki polskiej bułgarystyki literaturoznawczej, przyczyniając się do dalszego rozwoju tej dyscypliny.

Ocena aktywności naukowej i artystycznej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej

Dorota Gołek-Sepetliewa odbyła 4 staże naukowo-badawcze na bułgarskich uniwersytetach (Sofia, Wielkie Tyrnowo, Płowdiw) w latach 2007–2022, korzystając z programu współpracy akademickiej między Polską a Bułgarią. Staże naukowo-badawcze i kwerendy w narodowych bibliotekach Bułgarii zaowocowały cennymi materiałami badawczymi, które przyczyniły się do powstania omawianych w recenzji monografii, licznych artykułów i rozdziałów w monografiach, wzbogacając jednocześnie jej kompetencje naukowe i dydaktyczne.

Wyniki swoich badań przedstawiła na 20 konferencjach, głównie międzynarodowych bułgarystycznych i sławistycznych, odbywających się w ośrodkach akademickich w Polsce (Warszawa, Poznań, Łódź, Kraków, Wrocław, Opole) oraz Bułgarii (Wielkie Tyrnowo, Błagoewgrad).

Ocena działalności dydaktycznej

Dorota Gołek-Sepetliewa łączy bogaty dorobek naukowy z równie imponującą działalnością dydaktyczną. Prowadziła szeroki zakres zajęć na studiach filologicznych oraz na międzynarodowych studiach polskich, obejmujących m.in. literaturę, kulturę, historię Słowian, teorię i praktykę przekładu, a także praktyczną naukę języka bułgarskiego. Ponadto angażowała się w projekty skierowane do uczniów szkół ponadpodstawowych. Jej doświadczenie wzbogacały wykłady na Uniwersytecie Masaryka w Brnie w ramach programu Erasmus+ oraz udział w inicjatywach związanych z praktycznym przygotowaniem uczniów do pracy za granicą. Różnorodność i zaawansowanie działalności dydaktycznej świadczą o jej wszechstronności oraz wysokich kompetencjach, co stanowi mocną stronę jej dorobku i zapowiada dalsze sukcesy w pracy akademickiej.

Ocena działalności organizacyjnej

Praca organizacyjna jest silną stroną działalności Habilitantki: Dorota Gołek-Sepetliewa aktywnie wspiera proces kształcenia oraz międzynarodową współpracę uczelni. Pełniła funkcje w Kierunkowym Zespole Zapewniania Jakości Kształcenia, opiekuna grupy, sekretarza Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej oraz koordynatora programów Erasmus+ i współpracy międzynarodowej. Koordynowała zawieranie umów

z uczelniami zagranicznymi, organizowała mobilność studentów i pracowników, a także współtworzyła i doskonaliła programy studiów na kierunku filologia słowiańska.

Ocena działalności w zakresie popularyzacji nauki

Dorota Gołek-Sepetliewa wyróżnia się wyjątkową aktywnością popularyzującą bułgarystykę i slawistykę, skutecznie łącząc naukę z promocją kultury. Jej zaangażowanie w organizację dni kultury bułgarskiej, współpraca z zagranicznymi uczelniami i instytucjami, a także liczne inicjatywy edukacyjne, takie jak dni otwarte czy warsztaty w ramach Śląskiego Festiwalu Nauki, świadczą o jej umiejętnościach w zakresie popularyzowania wiedzy. Działania te nie tylko przyciągają uwagę uczniów i studentów, ale także przyczyniają się do budowania pozycji bułgarystyki i slawistyki w Polsce.

Konkluzja:

Dorobek naukowy Pani Doroty Gołek-Sepetliewej wyróżnia się wysoką jakością merytoryczną, metodologiczną różnorodnością oraz oryginalnością podejmowanych tematów badawczych, w szczególności w zakresie literatury bułgarskiej, historii literatury oraz pamięcioznawstwa. Monografia habilitacyjna oraz dorobek artykułowy wnoszą istotny wkład w rozwój dyscypliny literaturoznawstwo, ze szczególnym uwzględnieniem bułgarystyki literaturoznawczej. Działalność dydaktyczna, organizacyjna oraz popularyzatorska dr Doroty Gołek-Sepetliewej potwierdza jej kompetencje w zakresie kształcenia studentów, współpracy międzynarodowej oraz szerzenia wiedzy o kulturze i literaturze. W kontekście powyższego dorobku, a także zgodnie z art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz.U. z 2018 r. poz. 1668, z późn. zm.), rekomenduję dopuszczenie habilitantki do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

/Iliana Genew-Puhalewa/